

ÁCH THẦY ÊM ÁI VÀ GÁNH THẦY NHẸ NHÀNG!

... Năm ấy tôi 25 tuổi và mang tang chồng sau đúng vòn vẹn 18 tháng thành hôn. Cũng chính trong tuần lễ ấy tôi cho ra chào đứa con trai đầu lòng, hoa quả tình yêu đôi lứa dạt dào của chúng tôi.

Sau cuộc đại-biến ấy, tôi bị yếu-lả liệt-nhược, nhưng không hề phản loạn chống lại THIÊN CHÚA. Tuy nhiên, tôi không còn có thể nào cầu nguyện được nữa. Tôi bị chặn-giữ trong nỗi đau khổ không thể nào diễn tả cho hết. Một ngày, tôi bước vào một nhà thờ. Tôi lặng lẽ ngồi nơi một trong các gian-phụ

của giáo đường. Tôi lấy đôi tay ôm kín đầu. Tôi không nghĩ ngợi gì ráo trọi cũng không hề cầu nguyện. Trong tôi chỉ đọng đầy niềm đau nỗi khổ ..

Tôi ngồi như thế trong khoảng thời gian kéo dài khá lâu. Khi tôi ngẩng đầu lên thì ánh mắt tôi bỗng dừng lại nơi bức tường trước mặt mà khi bước vào thánh đường tôi không hề quan tâm chú ý. Bức tường sơn màu gạch non trên đó rải rác từ trên xuống dưới - như để trang hoàng - các mẫu tự ghép thành hai động từ CROIS (Hãy Tin) và ESPÈRE (Hãy Hy Vọng). Hai động từ ở thể mệnh-lệnh-cách (impératif) gây nên hiệu quả tức khắc nơi tôi giống y như thể bị một cú điện giật! Tôi bỗng hiểu ngay THIÊN CHÚA dùng phương thể này để trao thẳng cho tôi một sứ điệp:

- Người đang có mặt tại đây và muốn minh chứng cho tôi thấy Tình Yêu của Người. Người muốn tôi vùng dậy đứng lên!

Kể từ lúc ấy, tôi nương tựa nơi THIÊN CHÚA.

Bốn năm sau tôi tái giá. Hiền phu tôi và tôi cùng khởi đầu một hành trình mới, bởi vì anh cũng góa vợ và là cha của hai đứa con, tuổi còn nhỏ. Giờ đây anh trở thành cha nuôi của con trai tôi. Vài năm sau đó, một bé gái chào đời, hoa quả tình yêu phu thê của chúng tôi. Chúng tôi đón nhận đứa con với niềm vui tràn bờ.

Thời gian tiếp theo sau đó là cuộc sống theo nhịp điệu của một gia đình đông con cùng với các trách nhiệm của công ăn việc làm. Tôi bị cuốn hút vào cuộc sống gia đình và nghề nghiệp nên không còn thời giờ để cầu nguyện nữa. Thế rồi các biến cố đau thương dồn dập xảy ra: Các thất vọng và các cuộc phản bội gia đình. Nỗi đau khổ lớn lao nhất đến từ sự kiện chúng tôi thấy bị triệt-hạ bởi chính những người thân cận của chúng tôi, những kẻ mà đáng lý ra chúng tôi nhận được sự nâng đỡ và khuyến khích. Cuộc khủng hoảng vô cùng khắc-nghiệt này kéo dài trong vòng mấy năm trời.

Tôi cảm thấy mình bị đập vỡ tan tành! Tôi lâm trọng bệnh và bị nỗi buồn sầu gặm nhấm triền miên. Trong khi đó thì hiền phụ tôi vẫn tiếp tục kiên trì cầu nguyện trong thinh lặng. Cuối cùng, bệnh tình tôi thuyên giảm và sức khoẻ ổn định. Khi tôi thoát ra khỏi cơn thử thách này thì niềm đau tinh thần do các thân nhân gây ra vẫn tiếp tục làm tôi cực lòng.

Sau cùng rồi thì tôi cũng thoáng trông thấy một góc trời trong xanh sau gần 3 thập niên đong đầy dằn-vật ray-rứt!!! Chứng tá của hiền phụ tôi: bằng Đức Tin không lay chuyển của anh cùng với sự điềm tĩnh thanh thần của anh, bắt buộc tôi phải đi đến kết luận này rằng:

- Nếu tôi đã trải qua các cơn thử thách mà không bị chìm đắm, nếu tôi có thể tiến đến tuổi về hưu cùng với anh, ấy là vì THIÊN CHÚA đã ở ngay bên cạnh chúng tôi và nâng đỡ chở che chúng tôi.

Kể từ đó, chân lý này tháp tùng lời tôi cầu nguyện tri ân cảm tạ THIÊN CHÚA. Tôi đặt trọn niềm tin yêu phó thác nơi Người. Bởi vì, Ách của Người thật êm và gánh của Người thật nhẹ!

(Chứng từ của bà Marie tín hữu Công Giáo về hưu 65 tuổi hiện sống tại thành phố Brest ở miền cực Tây nước Pháp).

... Vào lúc ấy, Đức Chúa GIÊSU cất tiếng nói: "Lạy CHA là Chúa Tể trời đất, Con xin ngợi khen CHA, vì CHA đã giấu không cho bậc khôn ngoan thông thái biết những điều này, nhưng lại mặc khải cho những người bé mọn. Vâng, lạy CHA, vì đó là điều đẹp ý CHA .. CHA Thầy đã giao phó mọi sự cho Thầy. Và không ai biết rõ Người Con, trừ CHÚA CHA; cũng như không ai biết rõ CHÚA CHA, trừ Người Con và kẻ mà Người Con muốn mặc khải cho .. Tất cả những ai đang vất vả mang gánh nặng nề, hãy đến cùng Thầy, Thầy sẽ cho nghỉ ngơi bồi dưỡng. Anh chị em hãy mang lấy ách của Thầy, và hãy học với Thầy, vì Thầy có lòng hiền hậu và khiêm nhường. Tâm hồn anh chị em sẽ được nghỉ ngơi bồi dưỡng. Vì ách Thầy êm ái, và gánh Thầy nhẹ nhàng" (Matthêu 11,25-30).

("Prier", l'aventure spirituelle, n.356, Novembre 2013, trang 7)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt